

2025. szeptember 25. Utazás Genovába

Kellemetlen, hűvös, szeles, esős időben indultunk el Sződligetről következő nagy kalandunkra Genovába.

Szerencsére azért nem áztunk meg. Gond nélkül kijutottunk Ferihegyre. A reptéren számunkra még soha nem látott nagy tömeget láttunk. Hosszas sorban állás után átjutottunk a védelmi zónán, ahol azt írták ki, hogy a repülőgépünk késéssel fog indulni.

Hát késett is, kb. egy órával később indultunk el az eredeti időponthoz viszonyítva. Viszont meglepődve tapasztaltuk, hogy a beszállásra viszonylag kevés utas várakozott. A repülőgép kb. félig telt meg, voltak üres sorok. Mi is szépen egymás mellé tudtunk ülni. Nagyon jó volt ez így.

Alapjában felhős, néha kicsit turbulenciás repülés után megérkeztünk Genovába a Cristoforo Colombo repülőtérré.

Itt kezdődött Genovai kalandozásunk. Hogyan tudunk a városba bejutni? Nem kaptunk használható információt. Természetesen a reptéri információs pultnál nem volt senki, nem tudtuk megérdeklődni, hogy hol lehet felszállni a buszra, hol lehet buszjegyet venni.

Hosszas keresgélés után megláttuk, hogy egy jegy automata előtt sorakoznak az emberek. No, talán ez lesz a jó hely, vegyünk jegyet. Volt jegyautomata a buszra, meg vonatra is. Milyen jegyet kell venni. Jó a 110 perces jegy a vonatra is? Ki tudja ezt megmondani? Senki.

Nem haladt a sor, kiderült, hogy az automata érintőképernyője rendkívül érzéketlen, csak többszöri, igen erős nyomásra működik. Nem fogad el papírpénzt, nem fogad el bankkártyát, kizárólag csak 2 eurós érmével működik. Naná, hogy nekünk csak egy darab 2 eurósunk volt. Váltani kellett egy 10 euróst, ezért a sort kétszer kellett végig állnunk.

Végre meg volt a jegyünk. Felugrottunk egy éppen induló buszra. Kiderült, hogy véletlenül jó buszra szálltunk fel. A reptéri vonatállomáshoz, kb. öt perc múlva meg is érkeztünk. Természetesen a peronhoz egy gyalogos hídon át kellett menni a sínek fölé. Az is természetes volt, hogy a lift nem működött. Hát ez más világ, mint Magyarország, ez Itália. Itt a fő szempont az, hogy minden mindegy, ráérünk arra még. Ha nem érünk rá, akkor is mindegy.

A peronon gyűlt a tömeg, talán jó helyen járunk.

Megvettük a jegyet is, érdeklődtünk, hogy melyik vágányról indul a vonat Genovába. Nem volt ez annyira egyértelmű, mert az állomás kijelzőin az a szó, hogy Genova, az sehol nem jelent meg. Ment vonat mindenfelé, csak Genova külvárosában teljesen elfelejtették kiírni, hogy merre kell menni Genova központi pályaudvarára.

Végre jött egy vonat, amellyel egész gyorsan a Piazza Principe központi állomáson voltunk. Ez az első Olasz város, ahol eddig jártunk és nem Centrale a központi vasútállomás neve.

Most már csak a szállásunkhoz vezető utat kell megtalálni. Ránavigáltam a szállásunk feltételezett helyére a GPS-el, de nem akartam hinni neki, ezért két lánytól megkérdeztük, hogy merre is kell mennünk. Nagyon kedvesek és segítőkészek voltak, megmutatták az utat. Természetesen az volt, amit a GPS is mutatott.

Kissé emelkedős úton megérkeztünk ahhoz a háztömbhöz, ahol a szállásunkat sejtettük. A házszaomok feltüntetésa nem volt egyértelmű. Bolyongtunk néhány percet, mire megtaláltuk a megfelelő számot.

Igen ám, de hogy jutunk be a kapun? A szállasadó által megadott kóddal nem tudtunk bejutni a lépcsőházba, mert a kapu kódját elfelejtette megadni, csak a lakásba való bejutás kódját kaptuk meg.

Szerencsére egy helyi lakos, egy kedves hölgy beengedett minket és a lányát leküldte hozzánk segíteni, mert megszánt minket látván a szerencsétlenkedésünket. Nem éreztük magunkat szerencsétlenkedőnek, csak információ hiányban voltunk egy tök ismeretlen helyen.

A lány nagyon kedves volt, segített nekünk megtalálni a lakást és a kulcsot. Addig velünk volt, ameddig ki nem tudtuk nyitni a lakást.

Végre bent voltunk a szálláshelyünkön. Kb. két órával később értünk ide a tervezettnél.

Hullafáradtak voltunk.

Kipakoltunk, körül néztünk a lakásban. A lakás rendkívül tágas, tiszta. Minden igényünket kielégíti. Két erkélye is van. Az egyik oldali erkélyről a kikötőre lehet rálátni, a másik oldali erkélyről pedig a szomszédos házakra, meg a közeli hegyre. Mindkét oldalról szép a kilátás. Elvégre a 13. emelten vagyunk, egy kisebb dombon.

Mivel nem volt se enni, se innivalónk, ezért elindultunk a kikötő irányába. Némi lejtő után lejutottunk a város főutcájára, ahol kisebb keresgélés után találtunk egy kis boltot, ahol meg tudtuk venni a szükséges élelmiszereket és folyadékot.

Ezután egy gyorsétterembe bementünk és szerintem egész jó áron (5 euró) ettünk egy ragyogó gyrost pitában. A gyros nagyon bőséges volt, Ilka meg se tudta enni, ezért a romeltakarítás az én feladatom volt.

Nem volt már más hátra, mint hogy felgyalogoljunk a szállásunkhoz, ahová meg is érkeztünk. A házszaomunk megtalálása ismételten nehézségeket okozott. De nagy nehezen megtaláltuk és végre le tudtunk feküdni aludni.

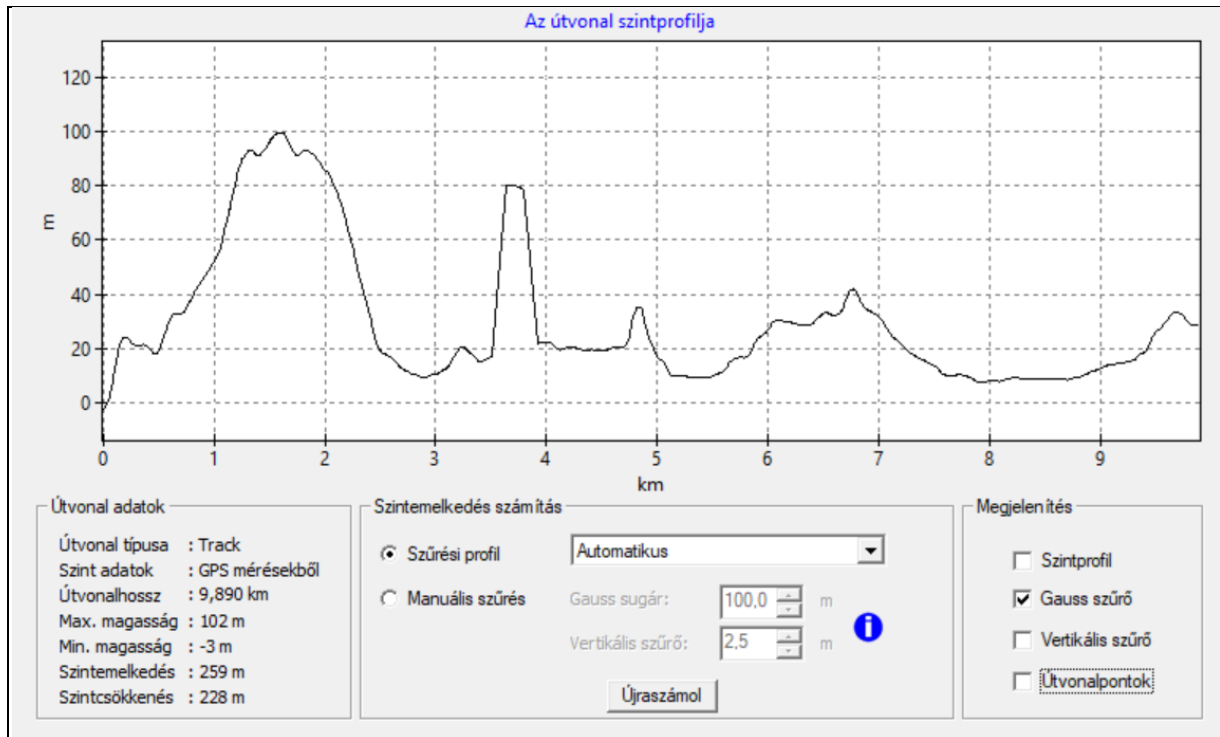
Kicsit meleg van a lakásban, ezért a második nap reggelén elég korán felébredtem. Ezért született ez a beszámoló utunk első napjáról.

A második napunkra tervezett Cinque Terre helyett Genova városnézést terveztük be, tekintettel a várhatóan esős időjárásra. Kinézve az ablakon elég felhős az ég, elképzelhető, hogy lesz némi eső.

2025. szeptember 26. Genova

Útvonal: Genova szálláshely – Piazza Principe – Castello d' Albertis – Universita Genova – Spianata Casteletto – Via Garibaldi sétálóutca – San Lorenzo székesegyház – Ferrara tér – Columbus ház – Kikötő - Genova szálláshely

Táv: 10 km → 15 pont; szint: 300 m → 6 pont; **MTSZ pont: 21**

Az előző napi kalandok után nehezen indultunk neki mai Genova városnéző kirándulásunknak.

Egész combos emelkedők, lépcsőzgetés után elértünk a Castello d' Albertis csodás építményéhez. Kicsit emlékeztetett a Székesfehérvári Bory-kastélyra csak nagyobb kivitelben. Gyönyörködtünk a csodás kilátásban és a kastély épületében.

Tornyosodtak a felhők.

Hosszas lefelé tartó lejtőn és lépcsőzés után egy alagúthoz értünk. Elkezdett az eső is esni. Még örültünk is neki, hogy fedett helyre érkeztünk. Persze a nagy forgalom miatt zajos és bűdös volt az alagút, ezért annyira nem volt nagy élmény. Meglepetésünkre az alagút közepén egy liftet találtunk, amivel felmentünk a Spianata Castello csodás sétányához. A lift belseje tiszta fából volt kialakítva, tele tükörrel. Ez kicsit az Osztrák-Magyar monarchiabeli stílusra emlékeztetett. A sétányon rengeteg ember volt és páratlanul szép kilátásban gyönyörködhettünk az alattunk lévő városban. Sajnos az eső továbbra is elég szépen esett. Keressünk valami fedett helyet, talán nem sokáig esik már az eső. A dombról egy másik fapados, tükrös lifttel jutottunk vissza az alagút környékére.

Bejutottunk a Garibaldiról elnevezett sétáló utcába, ahol az eső miatt néhány olyan helyszínre is benéztünk ami nem volt betervezve. Ilyen volt a Municipio épülete, ahol leültünk egy padra, amely fűtött volt. Sajnos észrevettük, hogy ki volt írva, hogy a padra nem szabad leülni, ezért tovább mentünk.

Mivel még mindig esett az eső, és már fáradtak voltunk és éhesek is, ezért beültünk egy helyre, ahol ebédeltünk. Voltak az utcán is asztalok, de minden csupa víz volt, ezért inkább fedett helyre ültünk. Ilka paradicsom szószos gnocci, én meg pestós tésztát ettem. Egész finom volt mindkettő ennivaló.

Az éttermi tartózkodásunk alatt elállt az eső. Továbbmentünk és a Szent Lőrinc székesegyházhoz értünk. Megállapítottuk, hogy szép, de korábban egy neve sincs templom sokkal szebb volt, ami nincs annyira felkapva, mint a Szent Lőrinc székesegyház. Fekete-fehér márványból volt kialakítva.

Keskeny, szűk sikátorokban haladtunk, ahol egész sötét emberek ücsörögtek az utcán. Menjünk innen minél gyorsabban. Nehogy kiraboljanak minket.

Végre kiértünk a forgalmasabb utcákra és rövidesen megérkeztünk a Ferrara térre. Nagyon szép, rendezett és nagy szökőkúttal rendelkező tér volt. Nagy élmény volt a megnézése.

Kolombusz házához értünk. Jó kicsi volt és lepusztult, de azért mégis csak a genovai hajós házat láttuk.

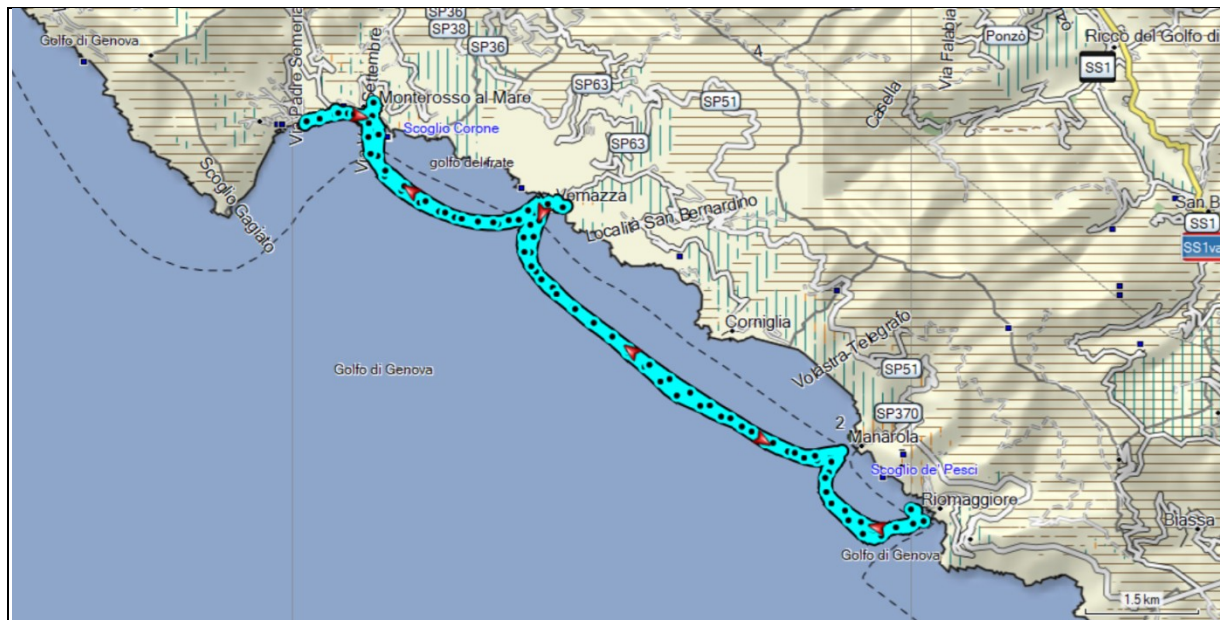
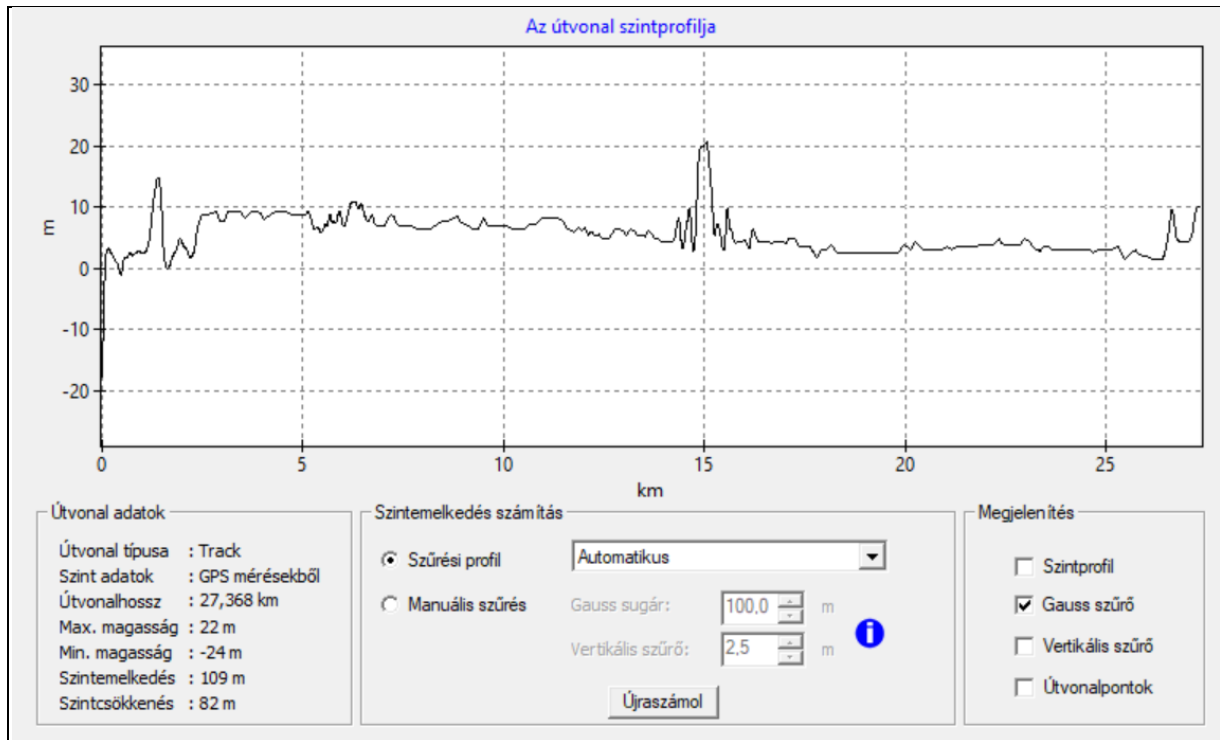
Következő állomásunk a kikötő volt, ahol megnéztük a felvonó szerkezetet, amely drótköteleken felhúzza a magasba, majd amikor a tetejét eléri a gondola, akkor elkezd körbe forogni. Biztos nagy élmény lehet onnan rálátni a kikötőre, de minket azért annyira nem izgatott fel.

Gyönyörködtünk a tengerben, az időjárás is kellemesre fordult. Megnéztük kívülről az akvárium épületét, amely Európa második legnagyobb akváriuma. Fáradtak voltunk már és az elmúlt időben több akváriumban jártunk, a belépő ára is igen magas volt, ezért úgy döntöttünk, hogy inkább visszatérünk szállásunkra. Még egy kalózhajót tekintettünk meg. Fáradtan érkeztünk meg szállásunkra. Nagyon szép napot töltöttünk Genova belvárosában.

2025. szeptember 27. Cinqueterre

Útvonal: Monterosso vasútállomás – Gigant szobor – Monterosso falunézés – Hajóval Vernazzaba – Falunézés – Hajóval Riomaggioreba - Falunézés – Vissza hajóval Monterosso vasútállomásig

Táv: 27 km; szint: 100 m

Korán reggel fél 6-kor keltünk, hogy gond nélkül elérjük a Monterosso felé tartó IC-t. Simán kiértünk a Piazza Principe központi vasútállomásra és a jegyet gond nélkül megvettük.

Jött is a vonat némi késéssel, de akkor még nem számítottunk rá, hogy lesz még több is a késésből.

Pihengettünk néhány helyen. Útközben rengeteg alagúton mentünk keresztül, de azért néha a tengert is lehetett látni.

Némi késéssel megérkeztünk Monterossóba. Az időjárás rögtön megtisztelt minket egy kis esővel. Nagyon boldogok voltunk miatta.

A Gigante szobrot megnéztük és gyönyörködtünk a csodás tengerpartban. Örömmel hallgattuk a tenger morajlását.

Ezután megvettük a napos Cinqueterre hajójegyet és besétáltunk a faluközpontba. Elkezdett szakadni az eső, de szerencsére pont a falu templománál jártunk. Mire megnéztük a templomot az eső is elállt.

Megérkezett a hajó. Elképzelni nem tudtuk, hogyan fog kikötni. De simán megoldották, orral szembe beállt a kikötőnek és mi egy létrán fel tudtunk szállni a le-fel ringatózó hajóra. Felmentünk a nyitott fedélzetre. Igen erősen hullámozott a tenger, nagy volt a veszélye a tengeri betegségnek. Fényképeket is alig tudtunk készíteni, annyira billegett a hajó. Néha attól félttem, hogy beleesek a tengerbe. Inkább nem is készítettem több fényképet.

Alig vártuk, hogy kiszállhassunk a hajóból Viarezzában.

Hatalmas tömeg és eléggé hullámozó tenger fogadott minket. Gyönyörű kilátásokban volt részünk. A faluközpontban az étkezdébe bementünk és vettünk valami harapnivalót. Később valahol megittunk egy pohár nagyon finom vörösbort.

Tovább mentünk Riomaggiore irányába. Először elhaladtunk Corniglia falu mellett. Ennek a falunak kikötője sincs. Boldog helyi lakosok, nem árasztja el őket a turistahad.

Ezután Manarola településnél kötöttünk ki. Itt nem szálltunk ki a hajóból. Elképesztő mennyiségű turista szállt fel a hajóra. Elképzelni se tudjuk, hogy mi lehet itt nyáron főszezonban. A sok turista üvöltözött, hangoskodott, alig lehetett tőlük megmozdulni

Tovább hajóztunk Riomaggioreba. Tulajdonképpen a Cinqueterre mind az öt faluját láttuk. Ebből háromban körül is néztünk.

Riomaggioreban szinte semmi nincs, néhány éttermet leszámítva. Nagyon magas, nehezen járható, a turisták által kitaposott lépcsőkön jutottunk fel a kilátóhelyhez. Közben elkezdett szakadni az eső. Hát ez nem hiányzott. Különösen az volt a bosszantó, hogy a távoli Monterosso napfényben fürdött.

Beültünk egy bisztróba, hogy valamit fogyasszunk és a mosdóba is el tudjunk menni. Az asztal is, székek is csurom vizesek voltak, úgy kellett megkérni a pincért, hogy törölje le. Letörölte, de azért még így is nedves, hideg volt minden. A pincér kihozta az étlapot. Amikor megláttuk az árakat, inkább otthagytuk a bisztrót. Később láttuk, hogy Michelin csillagos étterem volt. Egy ilyen kis faluba Michelin csillagos éttermet minek telepítenek?

Leültünk egy másik helyre, ahonnan azért mentünk el, mert hosszas várakozás után senki nem érdeklődött, hogy esetleg fogyasztanánk-e valamit.

Az eső továbbra is esett, úgy döntöttünk, hogy minél előbb menjünk el a Cinqueterreből. Nem teljesen jött be a hely.

Fel is szálltunk a legközelebb induló hajóra. Manarolában elképesztő mennyiségű turista szállt be a hajóba.

Nagy volt a hangzavar. Valószínű, hogy magas volt a maligánfok.

Alig vártuk, hogy végre vége legyen.

Kiszálltunk a hajóból Monterosséban. Siettünk a vasútállomásra, hogy a következő IC-vel vissza mehessünk Genovába.

Minek siettük? A vonat késett 20 percet.

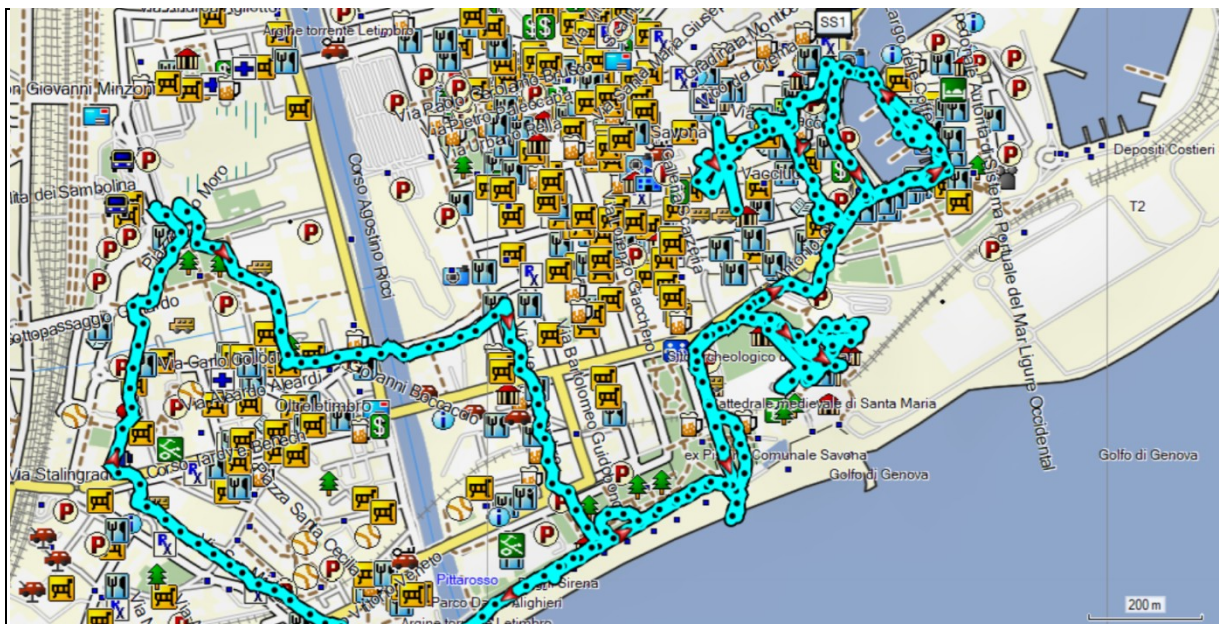
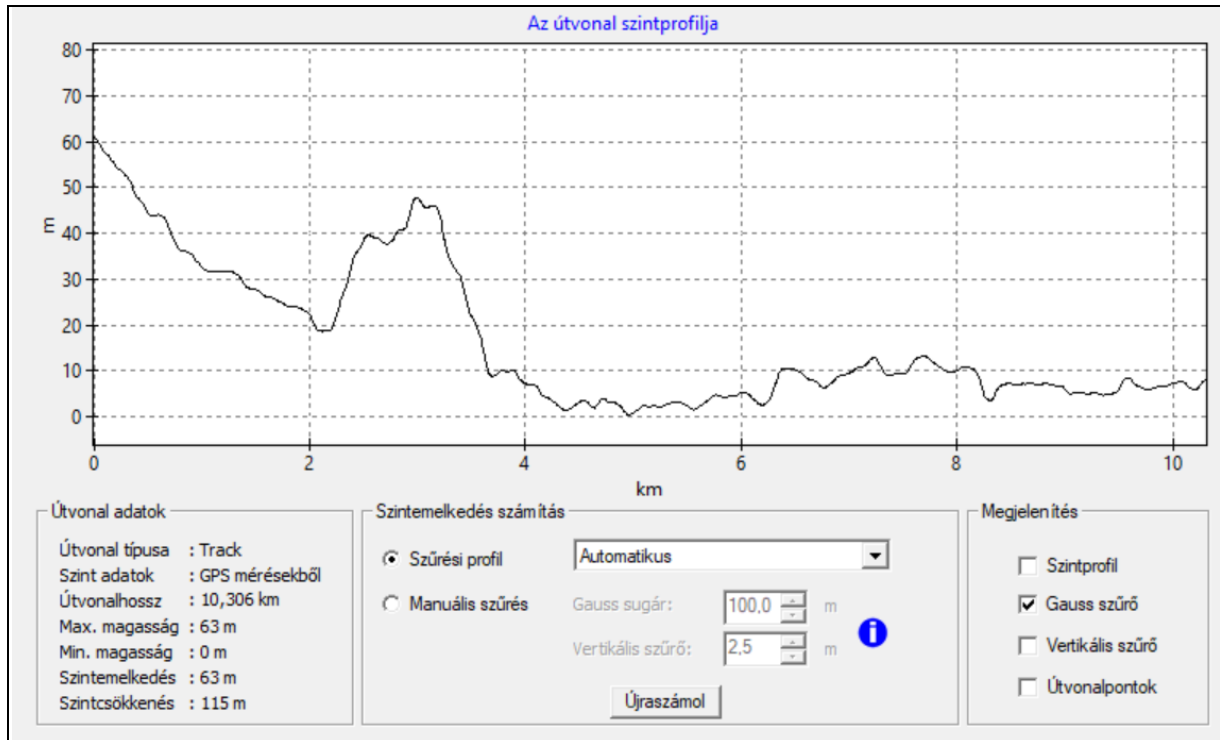
A vonat elég zsúfolt volt. Pihengetett is néha, így legalább negyven perces késéssel érkeztünk Genovába.

Hát!!! Jó volt ez a nap, de ennyi ebből elég volt, talán még egy kicsit sok is. A táj és a kis falvak gyönyörűek. De annyi volt a mindenkin átgázoló, üvöltöző turista, a vendéglátó helyek művészi szintre fejlesztették a lenyúlásaikat. Ez sajnos nem a mi napunk volt. De legalább elmondhatjuk magunkról, hogy tényleg csodálatosan szép Cinqueterren is jártunk. Vissza nem jönnénk ide még egyszer az biztos. A tömeg túrizmus nagyon elveszi ennek a csodálatosan szép helynek a varázsát.

2025. szeptember 28. Savona

Útvonal: Savona vasútállomás – Priamar erőd – Brandale torony – Torretta – Sistina kápolna – Duomo – Oratorio – Savona vasútállomás

Táv: 10 km; szint: 100 m

Mai napra eredetileg Luccát és Torre di Lago Puccinit terveztük be. De az előző kétnapi programokban úgy kifáradtunk, hogy úgy döntöttünk, hogy nem utazgatunk mi annyit. Utazunk mi éppen eleget és még fogunk Pisába is utazni.

Menjünk közelebbi helyre. Így választottuk ki a Genovához közeli, 40 km-re lévő Savonát. A leírások azt írták, hogy nem egy felkapott hely. Hát az élet rácsáfolt, de erről kicsit később.

Mivel a Savonai út nem volt megtervezve éjjel kicsit azzal is foglalkoztam. Elalvás után arra ébredtem, hogy már reggel lehet, mert kipihenten ébredtem. De ez nem volt így, még éjfél se volt, álmos nem voltam, ezért elkezdtem tervezni a Savonai kirándulást. Nem is volt olyan könnyű megtalálni Savona fő látnivalóit.

Éjjel szélvihar volt, az erkélyajtó redőnyét a szél csapkodta, felborította a fregolit és a székeket. Úgy kellett a redőnyt egy cipőfűzővel rögzíteni, hogy ne nyikorogjon és ne csapkodja a szél.

Reggel még a Savona kirándulás részleteit kellett befejezni.

Elindultunk mai napi kirándulásunkra.

A szél továbbra is viharosan fújt. De jó, hogy tegnap mentünk Cinqueterre-re. Ma elképzelhető, hogy a nagy szél miatt a hajók nem is járnak. Hideg is volt. Fenébe nem erre számítottunk.

Telefonomat otthon felejtettem, ezért a vasútállomás felé közel félútról vissza kellett rohannom a szállásra a telefonért. Ilka előrement jegyet venni Savonába.

Mire megvette a jegyet én is befutottam. Éreztem is a lábamban a reggeli rohanást.

Végre vonaton ültünk és vánszorogtunk Savona irányába. Pihengettünk néhányszor. Negyed órással késéssel azért csak megérkeztünk Savonába. A 40 km-es utat majdnem másfél óra alatt tettük meg. Azért még van mit fejlődnie a MÁV-nak lassú tempó témájában, hogy beérje késésekben a Trenitáliát. Lehet, hogy egy szinten állnak.

Szélviharban kezdtük Savonai sétánkat. Meleg is volt, de a szél nagyon rontotta a hőérzetünket. Ahol sütött a Nap és nem fújt a szél, ott nagyon kellemes volt, a többi helyen rendkívül kellemetlen volt. Jól megizzadtunk, de időnként fáztunk is. Hol levettük, hol felvettük a pulóverünket. Talán nem fáztunk meg ebben a szörnyű kellemetlen szélben.

Néptelen, helyenként koszos utcákon jutottunk el a tengerparthoz.

A tengerparti sétány pálmafákkal teli, gyönyörű kilátásokkal tarkított csodás hely. Valahogy az emberek is megjelentek és a tömeg csak fokozódott. Időnként már-már Cinqueterre-i tömeg volt. Mi lenne, ha Savona felkapott város volna? Elképzelni se tudom.

Beértünk a Priamar erődbe. Igen nagy, igen szép erőd volt. Rengetegen sétáltak falai között. Csodás kilátásokban gyönyörködhattunk a tengerre, a városra és a közeli hegyekre. Kár, hogy a szél nagyon fújt. Szerencsére legalább nem volt felhős az ég.

Az erődlátogatás után megtekintettük a Brandale tornyot, ahonnan állítólag nagyon szép a kilátás. Vasárnap dél körül nem volt nyitva, ez azért érdekes. Biztos, hogy jó bevétel lenne neki ha többet tartaná nyitva.

Ezután pedig bementünk a kikötő területére, ahol étkezési lehetőségeket nézegettük meg. Feltűnt egy kis hajó, vagy inkább nagyobb méretű csónak, amelyben tengeri herkentyűket, halakat sütöttek. Elhatároztuk, hogy ebédidőben itt fogunk étkezni.

Még kicsit korainak tartottuk az evést, ezért mentünk tovább. A Torrere elnevezésű tornyot néztük meg. A torony felé a kikötőn keresztül egy kis gyalogos híd vezetett. Annyi volt a turista, hogy kellett vagy 10 perc, mire a hídon átjutottunk. Valami evezős verseny lehetett, mert időnként a versenyt biztosító tollas kalapos rendezők leállították az utat keresztező forgalmat.

Rövid sikátorozás után a Sixtusi-kápolnához jutottunk. Nagyon szép falfestményekben gyönyörködhattunk. Azért a Vatikánihoz nem hasonlítható, hiába volt ugyanaz a pápa a megrendelő, de így is szép volt.

Ezután a kápolna melletti székesegyházba mentünk be. Hatalmas méreti lenyűgözőek voltak.

Most már célirányosan a halsütő csónakhoz igyekeztünk.

Szerencsénkre öt percnél többet nem kellett várakoznunk és már kezünkben is volt a papírtölcsérbe adagolt sült tengeri herkentyűk mindensége. Csodás gasztronómiai élmény volt. Teljesen ropogósra volt sült minden. Volt benn rák, polip, kagyló, meg kétféle kis sült hal. Fehér borocskával úszattuk meg a halakat és herkentyűket. Érdekes volt, hogy a kishajó közelében asztalok, székek is ki voltak rakva. Az asztalokon kis lyukak voltak, ezekbe lehetett beleállítani a herkentyűket tartalmazó papírzacskókat. Ötletes megoldás volt.

Ezután egy másik helyre beültünk. Kávét és egy sört ittunk, mert a halak továbbra is úszkálni akartak a hasunkban.

Közben az időjárás is megjavult. Csodás napsütéses idő lett, nagyon enyhe széllel, ami még jól is esett, legalább egy kicsit enyhített a melegen.

Utunkat a vasútállomás felé irányítottuk.

Lementünk a tengerpartra. Ilka gyógytorna gyakorlatokat tett a tengerparti kavicsokon. Hogy könnyebb legyen a közlekedése a cipőjét, zokniját is levetette, nadrágszárát térdig felhajtotta és sétálgatott a tengerben. A víz hőmérséklete friss volt, de azért be lehetett volna menni. Meg is tették ez helyettünk páran. Ilka később azt mondta, hogy jól tett a lábának a tengerparti séta.

Megérkeztünk a vasútállomásra. Naná, hogy a vonat elment az orrunk előtt. Sebaj, jön félóra múlva a következő.

Jött is, kis késéssel el is indult Genova irányába. Nagyon lassan vánszorgott. Néha már kezdtünk türelmetlenek lenni, pedig a MÁV-hoz vagyunk szokva.

Végre megérkeztünk Genovába.

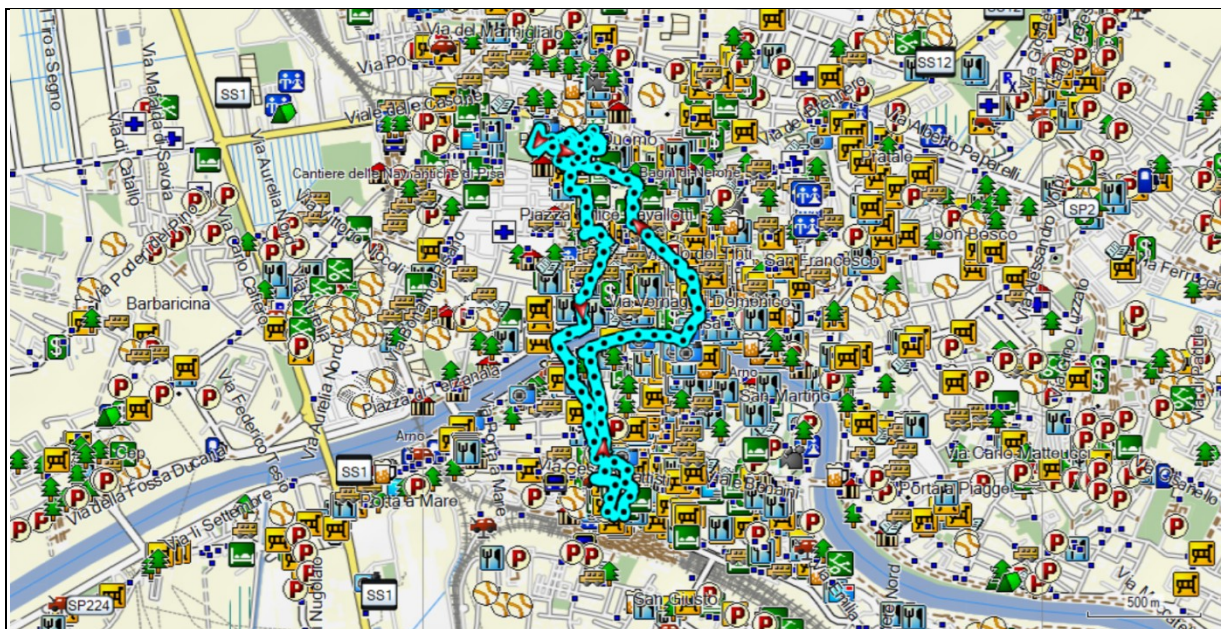
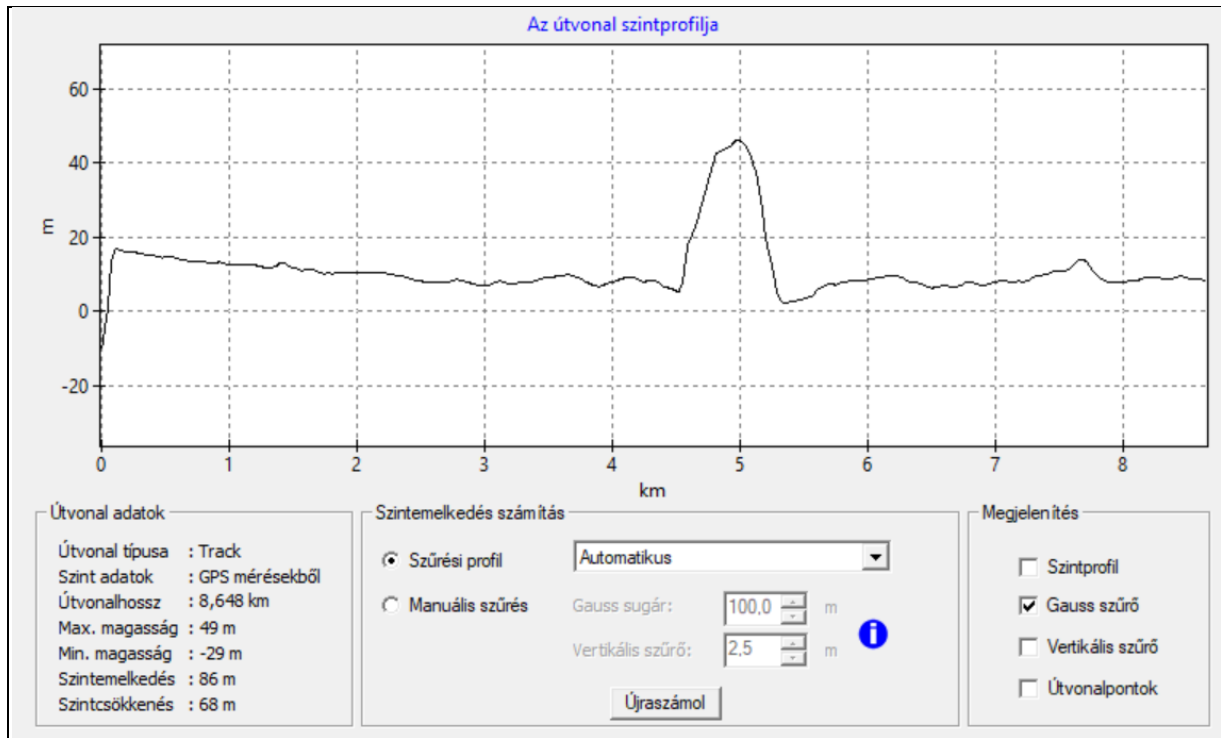
Nagyon jól sikerült ez a mai nap, egyáltalán nem sajnáljuk, hogy változtattunk a mai programunkon.

Sok-sok élménnyel gazdagodva, fáradtan érkeztünk szállásunkra. Talán már jó is lesz, hogy a holnapi Pizzai kirándulásunk lesz az utolsó napunk itt Genovában. Már nem bírjuk úgy a megterhelést, mint pár évvel ezelőtt.

2025. szeptember 29. Pisa

Útvonal: Pisa Centrale – Santa Maria della Spina templom – Kék ház – Lovagok tere – Ferde torony – Székesegyház – Keresztelő kápolna - Pisa Centrale

Táv: 7 km; szint: 50 m

Hát ez a mai nap is rendkívül izgalmasan kezdődött. Szállásunkról gyorsan leértünk a Piazza Principe központi vasútállomásra. Odamentünk a jegyárushoz. Beütötte adatainkat a számítógépbe, rákeresett a vonatunkra és elkezdte rázogatni a fejét a kishölgy. Nem tud adni jegyet erre a vonatra. Megállt bennünk az ütő. Lehet, hogy ma Pisába nem tudunk eljutni? A kishölgy nagyon kedves, segítőkész volt, össze-vissza telefonálgatott ide-oda. Végül azt mondta, hogy hely van a vonaton, de valamilyen technikai probléma miatt nem tud jegyet adni. Az nem derült ki mi volt a probléma oka. Azt mondta nyugodtan szálljunk fel jegy nélkül a hármaskocsiba, személyesen értesítette a kalauzt, hogy egy hölgy és egy férfi jegy nélkül fog felszállni, technikai problémák miatt. Felszálltunk a vonatra jegy nélkül. Tiszta ideg volt mindkettőnk. Megbüntetnek, leszállítanak minket? Mi lesz most? Megkerestük a kalauzt. Mondta, hogy tud rólunk, nyugodtan ülünk le, majd jön. A fiatal kalauz hölgy végül jött és adott nekünk jegyet. Igaz nem helyjegyet, csak egy sima jegyet, ezért minden megállónál féltünk, hogy ne hogy elzavarjanak minket arról a helyről, ahol éppen leültünk.

Húsz perc késéssel megérkeztünk Pisa Centraléba. Megbeszéltük, hogy a 14⁵⁵-ös vonatra azonnal megvesszük vissza Genovába a jegyet. Hosszú sor állt a jegypénztárnál. Végre megkaptuk a jegyet. Megjegyzés: elképzelhető, hogy ha nem vesszük meg előre a jegyet később fel sem fértünk volna a vonatra. Akkor volt a vonat zsúfoltsága.

Később már megbántuk, hogy nem későbbre vettük meg a jegyet. Nagyon kapkodásra sikerült pisai városnéző kirándulásunk.

Nem volt túl hosszú időnk a ferde toronyhoz elérni, ezért egy kicsit szaporábbra vettük a tempónkat. Az Arno folyó partján megcsodáltuk a Santa Maria della Spina templomot. Nagyon szép ez a kis templom. Kívülről oda-vissza megcsodáltuk. Nem volt nyitva, ezért belülről nem láttuk.

Átmentünk az Arno folyón. Ezután egy térre értünk, ahol teljesen meglepően egy Garibaldi szobor állt. Ezután bekerültünk Pisa sétáló utcájába. Nagy volt a tömeg és rengeteg bringás volt, akik nem nagyon figyeltek a gyalogosokra. Eljutottunk a Lovagok teréhez. Nagyon szép paloták vannak itt. És végre megláttuk a ferde tornyot. Hát tényleg nagyon ferde. Nem gondoltuk, hogy ennyire ferde. Bejutottunk a térre. Elképesztő tömeg volt. Utószezonban, hétfői napon. Mi lehet itt máskor?

Tudtuk, hogy csomagokkal nem mehetünk fel a toronyba. Megpróbáltunk információkhoz jutni, hol lehet lerakni a cuccokat. Semmi információ nem volt kiírva sehol. Nagy nehezen megtaláltuk a csomagmegőrzőt. A személyzethez tartozó pasi leteremtett minket, hogy mit képzelünk mi, fél órával a toronymászás előtt le akarjuk tenni a csomagjainkat? Jöjjünk negyed óra múlva. Egyébként is az a jegy, amit felmutattunk az nem megfelelő, mutassuk fel a Whatsappra küldött doksit. Menjünk a tér szemközti oldalán lévő vörös házba, ahol az információs központban segítenek. Az információs központban egy rendkívül kedves hölgy segített nekünk. Megmutatta, hogy a Whatsappra küldött doksiban hol tudjuk megnyitni a belépő jegyeket. Kicsit túl van bonyolítva az egész. Ráadásul, ha egy idősebb embernek nincs okos telefonja, csak nyomógombos, akkor hogyan lép be a Whatsappra? No, mindegy, haladni kell a korrallal. Ezután még mászkáltunk ide-oda és nézegettük óránkat, hogy mikor jön már el a 12¹⁵, mert ekkor lehetett lerakni az általuk ruhatárnak elnevezett helyre a csomagjainkat. A ruhatár ügyesen van kialakítva. A belépőn lévő QR-kód beolvasásával nyílt ki a kis szekrény ajtaja. A QR-kód olvasó kinyomtatott egy jegyet, amivel később ki tudtuk nyitni a tároló szekrény ajtaját. Ingyenes a ruhatár használata, de érvényes belépő szükséges a használatához. Lassan-lassan eljött a toronymászás ideje. Végre le tudtuk rakni a cuccainkat.

Beálltunk abba a sorba, ahol elég sokan váraoztak. Kicsit lassan haladtunk, még jó hogy a belépőkre az volt írva, hogy soron kívül léphetünk be minden helyszínre. A bejáratnál átvilágítottak minket, nehogy bomba legyen nálunk.

Vége bejutottunk a ferde toronyba. Hát már a legalja is nagyon ferde volt. Elindultunk felfelé. Nagyon meredek lépcsősoron jutottunk mind feljebb-feljebb. A lépcsők nagyon lejtettek a torony ferdeségének megfelelően. Bárhol jártunk mindenhol valamilyen irányban lejtettek a lépcsők. Szerencsére elég keskeny volt a feljáró, ezért két kézzel a falnak támaszkodva tudtunk kapaszkodni. Szédültünk. A torony hét emeletes, az emelteknel pihenő részek vannak kialakítva. Mindegyiknél megálltunk néhány másodpercre kifújni magunkat. Vártuk már, hogy feljussunk a tetejére, mert sok volt ez a 226 lépcsőfok. A vége felé még a korábbinál is szűkösebb lett a feljáró. A lefelé igyekezők is csak ezen az úton tudtak jönni. Időnként nagy volt a torlódás.

Vége felértünk a tetejére. Elképesztő volt a kilátás. Kapaszkodva tudtunk csak lépni, annyira lejtős a talaj. Hiába, nagy a szintkülönbség az épület ferdulése miatt. Utána olvastuk, 3,9 méterrel tér el az épület teteje a függőlegestől. A tetején hét harang is van. A harangok a zenei alapskála hangjaihoz vannak hangolva. Nem tudom mikor harangoznak, de biztos érdekes, de fülsiketítő dolog lehet.

Leindultunk. Hosszas lépcsőzés után végre leértünk a kijáráshoz. Hát, ezt is túléltek. Jó volt, de még egyszer valószínű, hogy nem vállalnák a toronyba való felmászást.

A toronymászás után felvettük csomagjainkat.

Ezután a Keresztelő kápolnába mentünk be. Itt is kérték a jegyünket. Megkapták. A kívülről rendkívül díszes épület belül kissé szerény díszítésű volt. Felújítás miatt fel volt állványozva belülről. Ennél kicsit többre számítottunk.

Ezután bementünk a Szűz Mária katedrálisba. Itt is kérték a belépőket. Nagyon nagy és szép templomot láttunk.

A templomlátogatás után visszasétáltunk a Centrale vasútállomáshoz. Menetközben egy ajándékboltban az unokáknak Pinokkiós ajándékokat vettünk. Később olvastunk utána, hogy a környéken élt a mese írója, ezért van itt ekkora becsülete Pinokkiónak.

A vasútállomáson működő gyorsétteremben életmentő pizza szeleteket ettünk.

Negyed óra késéssel érkezett a vonat Rómából. Rendkívül tömött volt, szerencse hogy délelőtt megvettük a jegyet. Elképzelhető, hogy Pisában ragadtunk volna? Ki tudja?

Félórás késéssel megérkeztünk Genova Piazza Principe vasútállomásra.

Hú, ez is egy rendkívül izgalmas, de tartalmas nap volt.

Az időjárás csodás volt. Kellemes meleg idő volt. Már előre félünk, mert következő napon vissza kell térnünk hazánkba. Jobb lenne itt maradni.

2025. szeptember 30. Hazautazás

Korán reggel felkeltünk. Reggeliztünk, azaz eltakarítottuk a hűtőben maradt ennivalókat. Ezután csomagjainkat összepakoltuk. Rendet tettünk a lakásban. Még néhány fényképet készítettünk a szállásunkról, búcsúképp kinéztünk az erkélyről a tengerre, megcsodáltuk még utoljára a hatalmas kiránduló hajókat és bezártuk a szállásunk ajtaját.

Fájó szívvel elindultunk a vasútállomás irányába. Megvettük a vonatjegyet. Hosszú sor állt a jegyárusok előtt, elképzelhető, hogy jobban járnánk, ha automatából vennénk meg a jegyet. Sajnos nem sikerült automatából jegyet vásárolni. Kivártuk a sorunkat a jegyárusnál, megkaptuk jegyeinket. A jegyárus felhívta figyelmünket, hogy a Sestri Ponente Aeroporto vasútállomásról még pár perces buszos útra van a Cristoforo Colombo repülőtér.

A pályaudvar csarnokától egész hosszú alagúrendszeren jutottunk le a 2S terminálhoz, amely kijelzőjén nem a mi vonatunk volt kiírva. Megijedtünk kissé, nehogy rossz vonatra szálljunk fel, ezért információkat kértünk egy nagyon kedves asszonytól, aki megnyugtatót minket, hogy jó helyen állunk. Időközben a kijelzőre is felkerültek a helyes adatok. Felszálltunk a Savona irányába tartó Regionale vonatra. Már meg se lepődtünk rajta, hogy a vonat néhányszor hosszú időre megállt forgalmi okokra hivatkozva. Végül megérkeztünk Sestri Ponente Aeroporto állomásra. Átmentünk a vasúti felüljárón a buszmegállóba. Rövid várakozás után megérkezett a reptéri busz. Megérkeztünk a Cristoforo Colombo repülőtérre.

Rengeteg időnk volt a repülő indulásáig. Ezért mielőtt bementünk volna, kicsit körülnéztünk a repülőtér környékén, napoztunk is még egy kicsit. Lélekben is búcsúztunk Olaszországtól.

Ezután irány a biztonsági terület. A belépésnél egy magát rendkívül fontosnak érző, egyenruhás, kövér fiatalember állt, aki elkezdett hadonászni és nem engedett be minket a biztonsági területre. Meg kellett a csomagomat néznie, hogy belefér-e a Wizzair mérő keretébe. Nehogy méreten felüli legyen. Láttam az arcán a csalódottságot, amikor bele tudtam tuszkolni a mérő keretbe a hátizsákomat. Pedig úgy érezte, hogy most nagy fogást csinál velem. Visszamentünk a beléptetőhöz. Előttünk a kövér fiatalember éppen egy nagyon idős bácsikával kezdett el szívózni. A sor csak nőtt a hátunk mögött. A kövér rendőrt ez egyáltalán nem zavarta, talán még élvezte is. Tündökölt szerepében. Ennek a jóembernek igazán testhezálló ez a munka, mert módjában áll jól kiszerepelnie magát, mutatván felsőbb rangúságát és rendkívüli fontosságát. Igazi hatalom mániás ember. Végre nagy nehezen bejutottunk a biztonsági ellenőrző ponthoz, amelyen minden gond nélkül átjutottunk.

Leültünk a váróhelységben. Mivel nagyon sok időnk volt a repülő indulásáig, ezért körülnéztünk többször is. Közeledett az indulás ideje, de még volt egy jó óra indulásig. Meglepetésünkre egy órával a repülő indulása előtt elkezdődött a beléptetés. Az emberek ott ácsorogtak a repülőgéphez vezető folyosón. Vajon miért kezdték el ennyire korán a beléptetést, amikor még biztosan soká lehet beszállni a gépbe? Érthetetlen volt, de a logikát ne keressük, mert minden úgy van, és úgy jó, ahogyan azt az okosak akarják.

Kellemes repülés után megérkeztünk Budapestre. Genova kellemes időjárása már a múlté volt, visszaérkeztünk a jelenbe. Hazafelé a vonaton felfigyeltünk arra, hogy itthon mindenki magába roskadva, mogorván ücsörög székében, nyomkodja a telefonját. A vonatot teljesen csend volt. Hol vannak már azok a kedves, mosolygós, jókedvű, bőbeszédű Olasz emberek?